

Δίκη έννομη σχέση αλλά και διαδικασία, δηλαδή σύνολο επί μέρους διαδικαστικών πράξεων, όπως η αγωγή ή η αρμοδιότητα κρίνεται από το νόμο που ισχύει κατά τον χρόνο που ασκούνται.

Η δίκη εκδηλώνεται αφενός μεν ως έννομη σχέση του δημοσίου δικαίου, (δηλαδή ως βιοτική σχέση, η οποία προβλέπεται και ρυθμίζεται από το δημόσιο - και ειδικότερα το δικονομικό - δίκαιο, παράγει δε έννομες συνέπειες και, συγκεκριμένα, δικαιώματα και υποχρεώσεις των διαδίκων που συμμετέχουν σ' αυτήν¹) και αφετέρου ως πολιτειακώς ρυθμιζόμενη διαδικασία ασκήσεως του ουσιαστικού δικαιώματος². Η δίκη, ως έννομη σχέση έχει ενότητα, την οποία δεν έχει ως διαδικασία³, υπό δε την τελευταία αυτή μορφή, αποτελεί η δίκη μία σειρά διαδικαστικών πράξεων, κάθε μία των οποίων συνιστά αυτοτελές νομικό γεγονός. Συνεπώς, αντικείμενο της δικονομικής ρυθμίσεως, από την άποψη της διαδικασίας, είναι οι κατ' ιδίαν διαδικαστικές πράξεις⁴, οι οποίες, προκειμένου να παράγουν έννομα αποτελέσματα, πρέπει να μην είναι ελαττωματικές, δηλαδή ν' ανταποκρίνονται στις προϋποθέσεις του δικονομικού κανόνα, που τις θεσμοθετεί και τις ρυθμίζει. Κατά σχετική, περαιτέρω, αρχή του δικονομικού δικαίου, προκύπτουσα από τις συνδυασμένες διατάξεις των άρθρων 10, 45, 221 § 1 εδάφ. β' ΚΠολΔ και 5 § 2 εδάφ. α', 12 ΕισΝΚΠολΔ, οι διαδικαστικές πράξεις ρυθμίζονται, κατά κανόνα, από το δικονομικό δίκαιο, το οποίο ισχύει κατά τον χρόνο που ασκούνται⁵, προκειμένου δε περί αγωγής, (η οποία αναμφισβητήτως είναι

¹ **Ράμμος**, Στοιχεία Ελληνικής ΠολΔ, Τόμος 1ος, τ. α', 1961, § 29 I σελ. 65-66. **Μπέης**, ΕρμΚΠολΔ, Εισαγωγή, § 10 σελ. 60-61.

² **Κονδύλης**, Το δεδικασμένον κατά τον ΚΠολΔ, § 1 I 4, σελ. 29. **Μπέης**, ανωτ. Εισαγωγή, § 12 IV 2 σελ. 96.

³ **Μπέης**, Εισαγωγή στη δικονομική σκέψη, 3η έκδοση, § 11 (7.2.2.) σελ. 215-216.

⁴ **Μπέης**, ΕρμΚΠολΔ, Εισαγωγή, § 12 IV 2 σελ. 96.

⁵ **Ράμμος**, ανωτ. § 11 σελ. 24. **Μπέης**, ΕρμΚΠολΔ, Εισαγωγή, § 12 IV 2 σελ. 96. **Ο ίδιος**, στο συλλογικό έργο, « Δικονομία των ιδιωτικών διαφορών», Γενικό μέρος, 1999, § 2.9. σελ. 34. **Γεσίου-Φαλτσή**, Δίκαιο αναγκαστικής εκτελέσεως, Γενικό μέρος, § 5 περιθ. αριθ. 1 σελ. 64. ΕφΛαρ 182/1993 ΕΛΔ 35,696.

διαδικαστική πράξη⁶), κρίσιμος χρόνος για τον προσδιορισμό του δικαστηρίου το οποίο είναι καθ' ύλην αρμόδιο να την εκδικάσει, είναι, κατά κανόνα, εκείνος του χρόνου της ασκήσεώς της⁷. Ειδικώς όμως επί διαφορών που προκύπτουν, μεταξύ των συμβαλλομένων μερών, από την εκτέλεση των δημοσίων έργων, για τον προσδιορισμό της αρμοδιότητας του δικαστηρίου, δεν λαμβάνεται υπ' όψιν - κατ' εξαίρεση - ο χρόνος άσκησης της αγωγής, παρά ο χρόνος κατά τον οποίο καταρτίσθηκε η οικεία εργολαβική σύμβαση⁸.

⁶ Βλ. επί του θέματος τούτου, όλως ενδεικτικώς : **Ράμμο**, ανωτ. § 115 II σελ. 294. **Κεραμέα**, Αστικό δικονομικό δίκαιο, II (1986), § 57 σελ. 121 επ. **Αστ. Γεωργιάδη**, Εισαγωγή και θεμελιώδεις έννοιες αστικού δικονομικού δικαίου, 1997, § 3 I 1, σελ. 45.

⁷ **Μπέης**, ΕρμΚΠολΔ, Εισαγωγή, § 12 IV 2 σελ. 96. **Ο ίδιος**, στο συλλογικό έργο, «Δικονομία των ιδιωτικών διαφορών», Γενικό μέρος, 1999, § 2.9. σελ. 34. **Ο ίδιος**, Εισαγωγή στη δικονομική σκέψη, 3η έκδοση, Εισαγωγή, § 11 (7.2.2.) σελ. 215-216. ΕφΑθ 8628/2000, 1714/1996, 860/1995 και 5476/1995 αδημ. ΕφΑθ 10493/1996 ΕλΔ 38,880. ΕφΑθ 1781/1994 Δ. 26,566.

⁸ ΑΠ 265/1998 ΝοΒ 1999, 779.